82

தனயன்

மதுரைக்கு வெளியே, வைகையின் வடகரையில் விஜய நகர சைனியம் சமுத்திரம்போல ஒரு பக்கம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது உயிருடன். அதை எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்த மதுரைச் சைனியம் சாவதானமாக கோட்டைக்குள் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் தலைவர் நாகம நாயகர் கைதியாக எதிரியின் பாசறையில் இருந்தார்.

கட்டுண்ட கிழச்சிங்கம்போல நாகம நாயகர் சோர்வடைந்து ஆசனத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். சகல விதமான மரியாதைகளும் அவருக்கு நடந்தன. ஆனால், சுற்றிலும் காவல்; அவர் கைதியென்று அவருக்கு அடிக்கடி நினைப்பூட்டிக் கொண்டிருந்தது அந்தக் காவல்.

விசுவநாதன் ஒருவாறாக தன்மனதை திட்டப்படுத்திக் கொண்டு கைதியைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டான். மீனாக்ஷி இருந்த திக்கை நோக்கி ஒருதரம் வணங்கிவிட்டு தைரியமாக நாகமநாயகர் இருந்த கூடாரத் திற்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனை திடுக்கிடச் செய்துவிட்டது. அவன் தைரியமெல்லாம் எங்கோ போய் விட்டது. அவனை அறியாமல் கண்ணீர் பெருக ஆரம்பித்தது. நரைத்த தலை மயிர் அலங்கோலமாகக் கிடக்க நாகமநாயகர் சிறு குழந்தை போல அழுது கொண்டிருந்தார். எல்லாத் தீர்மானங்களையும் அடியோடு மறந்து விசுவநாதன் நாகம நாயகரின் காலடியில் விழுந்து கதறினான்.

'தந்தையே! வேண்டாம், கலங்கவேண்டாம். சுத்த வீரரான நீங்கள் இப்படிக் கலங்குவது எதனால்? நான் உங்களையே எதிர்த்து வந்து கைது செய்துவிட்டேன் என்றா? நான் அதைச் சந்தோஷத்துடன் செய்ய வில்லை. தந்தையே, என்னை நம்புங்கள். என்னைப்பற்றிக் கெடுதலாக எண்ணாதீர்கள். உங்கள் மகன் நான் என்பதை மறந்துவிட்டேன் என்று நினைக்காதீர்கள். உங்கள் அன்பிற்குப் பாத்திரமான என்னை உங்கள் மனத்திலிருந்து திரஸ்காரம் செய்யாதீர்கள். புகழுக்கோ பதவிக்கோ

1943.

நான் இதைச் செய்யவில்லை. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் கௌரவத்தை நிலைநிறுத்தவே செய்தேன். இல்லாவிட்டால் உங்களை வெல்ல எனக்கேது பலம்? உங்கள் சௌரியத்தின் முன்பு–' என்று விசுவநாத நாயகன் தன் மனோதிடம் முழுவதும் இழந்து தந்தை முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு புலம்பினான்.

நாகம நாயகர் மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி மகனைப் பார்த்து, 'குழந்தாய்! உன்னிடம் எனக்கு கோபம் இல்லை. நீ செய்தது சரி. செய்யாவிட்டால் நீ என் மகன் இல்லையென்று கருதியிருப்பேன். அதற்காக நான் வருந்த வில்லை. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்திற்காக என் உயிரையே அர்ப்பணம் செய்து உழைத்திருக்கிறேன். அது எனக்கு அளிக்கும் மரியாதை இந்தத் தோல்வி! நீ எதிர்த்து வந்தாய் என்பதன்று என் வருத்தம். அச்சுதராயர் என்னை துரோகியென்று எண்ணி என்னை அவமதிக்க நினைத்தாரே அதுதான் என்னைத் துளைக்கிறது!' என்றார்.

★★★

சந்திரசேகர பாண்டியருடைய நாட்டைச் சோழ ராஜன் படையெடுத்து அபகரித்துக் கொண்டவுடன், தோல்வியுற்ற பாண்டியன் விஜயநகர சக்கரவர்த்தி கிருஷ்ண தேவராயரிடம் சென்று முறையிட்டான். கிருஷ்ண தேவராயர் உடனே தனது கைதேர்ந்த தளபதியான நாகம நாயகரை ஒரு சைனியத்தின் தலைமையில் தெற்கே அனுப்பி, சோழனை அடக்கிப் பாண்டியனுக்கு நாட்டைத் திருப்பி வாங்கிக் கொடுக்கும்படி உத்தர விட்டார். நாகம நாயகர் தெற்கே வந்து சோழனுடன் போர் தொடுத்து அவனை வென்று சந்திரசேகர பாண்டியனுக்கு மறுபடியும் முடிசூட்டி வைத்தார். ஆனால், பாண்டியனது சக்தியற்ற அரசாட்சியைக்கண்டு தாமே சகல பொறுப்பையும் ஏற்று ராஜ்யத்தை நடத்தினார். மறுபடியும் நாட்டைப் பாண்டியன் கையில் கொடுத்தால் நாடு சீர்குலையும் என்று நேரில் கண்டே அவர் அவ்வாறு செய்தார். அப்படிச் செய்வதற்கு கிருஷ்ணதேவராயரின் அனுமதியையும் பெற்றார்.

அந்த நிலைமை பாண்டியனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சில வருஷங்கள் சும்மா இருந்தான். நாகம நாயகரின் சீர்திருத்தங்களின் கீழ் பாண்டிய நாடு மறுபடியும் பழைய நாட்கள் போல சீரும் செழிப்பும் கொண்டதாக மாறிற்று. மக்கள் நிம்மதியாக இருந்தனர். விவசாயமும் வியாபாரமும் தழைத்தோங்கின. அரசாங்கத்தின் பொக்கிஷம் நிறைந்தது. சந்திரசேகர பாண்டின் தானே ராஜ்யபாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவல் அதிக மாகித் துடித்தான். ஆனால், நாகம நாயகரை எதிர்க்க அவனுக்கு தைரிய மில்லை. நாட்டில் அவருக்கு அவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்தது. எனவே, மறுபடியும் விஜயநகர அரசனிடம் சென்றான்.

அப்பொழுது கிருஷ்ண தேவராயர் இறந்து அச்சுதராயர் அரசாண்டு

வந்தார். சந்திரசேகரின் முறையீட்டைக் கேட்டு இளம் அரசனின் ஹருதயம் மாறிற்று. உடனே ராஜ்யத்தைச் சந்திரசேகரரிடம் ஒப்பு விக்கும்படி நாயகருக்கு உத்தரவு அனுப்பினார். நாயகர் நாட்டு நிலைமையை எடுத்து விளக்கிக்காட்டி அவ்வாறு செய்வது உசித மல்லவென்று திருப்பி எழுதி விட்டார். அச்சுதராயருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

உடனே சபை கூட்டி நாகம நாயகரை எதிர்த்துச் சென்று போராடி அவரை அடக்க யார் முன் வருவார்கள் என்று கேட்டார். யாரும் முன்வரவில்லை. நாகம நாயகர் வீரத்தில் எல்லோருக்கும் அவ்வளவு பயம். நாகம நாயகரின் ஒரே மகனான விசுவநாதன் அரச சபையில் இருந்தான். யாருமே எழுந்திருக்காததைக் கண்டதும் அவன் ஆவேசம் கொண்டான். 'விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் தைரியமாகப் போருக்குப் போகும் சுத்த வீரன் ஒருவன்கூடவா இல்லை? என்ன கேவலம்? என்ன அவமானம்? கிருஷ்ணதேவராயர் இறந்த சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவா ராஜ்யத்தில் இந்தப் பேடித்தனம் தலையெடுத்துவிட்டது?' என்று விசுவநாதன் உள்ளக் கொதிப்பு கொண்டான்.

திடீரென்று அவன் சபையில் எழுந்து நின்றான்.

'அரசே! நான் சென்று நாகம நாயகரைக் கைது செய்து வருகிறேன். உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்!' என்றான்.

அச்சுதராயருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டுவிட்டது. முதலில் தந்தையும் மகனும் ஏதாவது சதி செய்கிறார்களோ என்று ஒரு கணம் சந்தேகித்தார். மறுக்ஷணம் விசுவநாதனின் வீரம் பொங்கிய விழிகளைப்பார்த்ததும் அவருடைய சந்தேகம் நீங்கிற்று.

'விசுவநாதா, என்ன சொல்லுகிறாய்? உன் தந்தையையே எதிர்த்துச் சென்று கைது செய்து வருகிறேன் என்றா சொல்லுகிறாய்?' என்று கேட்டார்.

'ஆமாம், அரசே! என் தந்தை அரசர் ஆணைக்கு உட்படாத கலகக் காரர் இப்பொழுது; நான் அரசரின் சைனியத்தில் போர் வீரன். நான் அவரை சிட்சிக்க வேண்டியதற்குக் கடமைப்பட்டவன்.'

'ஒருவேளை உன்னைக்கண்டு அவர் சமாதானமாக என் ஆணைக்கு உட்படலாம். ஆனால், நாகம நாயகர் மாக ரோஷக்காரர், சுத்த வீரர், பிடிவாதக்காரர், ஒரு வேளை உன்னையே எதிர்க்க நிச்சயித்து விடலாம். அப்பொழுது, அந்தத் தர்மசங்கடத்தில் நீ என்ன செய்வாய்?'

'தர்மசங்கடம் ஒன்றுமே இல்லை. நான் சென்றாலும் சரி, யார் சென்றாலும் சரி, அவர் ஆணைக்கு உட்படாவிட்டால் போர்தொடுக்க வேண்டியதுதானே கடமை?'

'போரில் உன் கையில் அவர் அகப்படாமல் வாளுக்கு இரையாக நிச்சயித்தால்?' என்று கேட்டார் ராயர்.

'அதற்கு நாம் என்ன செய்யக்கூடும்?' என்று உணர்ச்சியற்றவன் போலக் கூறினான் விசுவநாதன்.

'தந்தையைக் கொன்ற தோஷமல்லவா உன்னை வந்தடையும். நாட்டின்மேல் உனக்கிருக்கும் அன்பு வேத்தில் அதை நீ மறந்து விட்டாய் போலும்!'

'மறக்கவில்லை. அந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும் எதிர்பார்த்தேதான் போகத் துணிகிறேன்.'

'உன் தந்தையையே நீ எதற்காக எதிர்க்கத் துணிந்தாய்?'

'அதை நான் சொல்லவேண்டுமா?'

'அவர் பதவியை நீ அடையலாம் என்று எண்ணுகிறாயா? கியாதிக் காகவா ஆசைப்பட்டு இந்த வேலை செய்யத் துணிந்தாய்?'

'பதவியும் வேண்டாம், கியாதியும் வேண்டாம். கைதியைக் கொண்டு வந்து, உங்கள் முன்னிலையில் நிறுத்தி, விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்துவதுதான் என் ஆசை– அது என் கடமை!'

'உன் தகப்பனாரை நீ நேரில் கண்டதும் கலங்கி விடுவாய். தயக்கம் கொண்டு விடுவாய். காரியம் கெட்டுப் போகும். ஆகையால், நீ போவது உசிதமல்ல.'

'போர் முனையில் எனக்கு எதிரி என் தகப்பனார், என்ற எண்ணமே உதிக்காது என்று இந்த சபையில் உறுதி கூறுகிறேன். தன்னை எதிர்த்து நிற்கும் முகம் யாருடையது என்று வீரன் பார்க்கிறதில்லை!' என்று விசுவநாதன் கூறினான்.

'அப்பா, விசுவநாதா, உன் வீரத்தை நான் மெச்சுகிறேன், ஆனால், நீ போவது சரியன்று.'

'வேறு யாராவது போனால் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. நான்தான் போகவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை.'

அச்சுதராயர் மறுபடியும் சபையிலிருந்தவர்களைக் கேட்டார். ஒருவராவது முன்வரவில்லை. அச்சுதராயருக்கு அப்பொழுதுதான் சாம்ராஜ்யம் எவ்வளவு பலஹீனம் என்று தெரிந்தது. திடீரென்று திகில் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது.

'அப்பா விசுவநாதா! நீதானடா இப்பொழுது உண்மையில் சாம்ராஜ்யத்தின் நிலைமையைக் காக்க வந்தவன். நான் என்னமோ நினைத்தேன். உன் தந்தையை இதுவரை நம்பியிருந்தேன். அவர் துரோகி–'

'இல்லை, அரசே! அவர் துரோகி ஆகமாட்டார். அவர் அனுப்பிய பதிலுக்கு நிச்சயம் சரியான காரணங்கள் இருக்கவேண்டும். நான் துரோகியின் மகன் அல்ல!' என்று சீறினான் விசுவநாதன்.

'உன்னை நான் எப்படி நம்புவது?'

'என் தந்தை ஆணையாகக் கூறுகிறேன். நான் நாட்டிற்கு துரோகம்

செய்யமாட்டேன். உங்கள் உத்தரவை நிறைவேற்றிவைப்பேன்!'

'உன் தந்தை தலை நரைத்த போர் வீரராயிற்றே! அவரை எதிர்த்து உன்னால் சமாளிக்கமுடியுமா?'

விசுவநாத நாயகன் மெய்மறந்தான். உரத்த குரலில், 'நான் நாகம நாயகரின் புதல்வன் என்பது உண்மையானால், அவரை வென்று கைதியாக்கிக் கொண்டுவருகிறேன். சத்தியம்!' என்று சொல்லிக் கைகூப்பிச் சபையை வணங்கினான்.

சபையே மெய்சிலிர்த்தது. அச்சுதராயர் அந்த வீரத்தைக் கண்டு பிரமித்தார்.

★★★

'ஆனால், விசுவநாதா! என் தோல்வியால் ஒரு விஷயம் மட்டும் தெளிவாகிவிட்டது. நாயகர்கள் வீரம் இன்னும் போவில்லை. அவர் களால் இன்னும் தெய்வச் செயல்கள் செய்ய முடியும். நாட்டையே வீடாகக் கருதி அதற்கு உயிரைக் கொடுத்துப் போர்புரிய அவர்களால் முடியும். தேசத்திற்காக எதையும் தியாகம் செய்ய முடியும். குழந்தாய், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்திற்காக நீ பெற்றவன் மீதுள்ள வாஞ்சையையும் தூரத் தள்ளினாய்.'

'வேறென்னதான் இருக்கிறது. இந்த உயிரில் செய்ய? குன்றுபோல உயர்ந்து எந்நாளும் நிலைபெறும் ஒரு செயலைச் செய்யாத ஜன்மம் எதற்கு? விஜயநகர மன்னரின் வலது கையாக இருந்து நீங்கள் ராஜ்யத்தை நிலை நிறுத்தினீர்கள். சிதறிப்போன ஒரு சமூகத்தை மறுபடியும் உலகத்தின் முன் தைரியமாகத் தலையெடுக்கச் செய்தீர்கள். ஹிந்துக்கள் இன்று மறுபடியும் இந்நாட்டு மன்னர்களானார்கள். நம் உயிரைக் கொடுத்து நாயகர்களாகிய நாம் அதை வளர்ப்போமாக! அதற்குப் பராசக்தி மஞ்சம்மாள் அருள்புரிவாளாக!' என்று பரவசம் கொண்டவன் போலக் கொட்டினான் விசுவநாதன்.

திடீரென்று நாகம நாயகர் தலைதூக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்தார். அவர் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராயிற்று.

'அப்பா குழந்தாய்! நான் தவறு செய்துவிட்டேன், மன்னித்துவிடு. இன்று நான் தோல்வி அடைந்துவிட்டதாக நான் எண்ணியது தவறு. இன்று நான் தோல்வியுறவில்லை. உண்மையாக இன்றுதான் நான் வெற்றியைக் காண்கிறேன். என் வாழ்க்கை இன்று சபலமாயிற்று. தென்னாட்டை அந்நியரிடமிருந்து கைப்பற்றுவது நமது கடமை; தந்தையர் நாட்டை திரும்பிப்பெற்று அதற்குச் சேவை செய்வது நாயகர்களின் உயிர் லட்சியம். அதில் ஓரளவு என் பங்கு கடமையைச் செலுத்தினேன். எனக்குப் பின் நீ பரிபூரணமாக உன் கடமையைச் செய்வாய் என்று இன்று என்னைக் கைதுசெய்து நீ நிரூபித்து விட்டாய்.

இன்று சுகதினம். நீ நீடூழி வாழ்க! நாயகர் வம்சம் ஓங்குக!' என்று கிழவர் எழுந்திருந்து கர்ஜித்தார்.

தந்தையும் மகனும் எழுந்து வெளியே வந்து கரைபுரண்டுபோன வைகையாற்றின் வெள்ளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அதைப்போலவேதானே நாயகர் வம்சமும் என்று யோசித்துக் கொண்டு நின்றார்களோ?'

●